

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie radcy prawnego E. G.
obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych
zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 12 maja 2021 roku,
na wnioski obwinionego oraz jego obrońcy r. pr. B.S.,
w przedmiocie zwrotu kosztów procesu,
na podstawie art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z
art. 626 § 2 kpk w zw. z art. 619 § 1 kpk,

postanowił:

1. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. B. S., Kancelaria Radcy Prawnego w K. kwotę 951 (dziewięciuset pięćdziesięciu jeden) złotych, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu,
2. wniosku obwinionego o zwrot kosztów dojazdu nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na rozprawie głównej w niniejszej sprawie w dniu 27 kwietnia 2021 roku, obrońca obwinionego, r. pr. B. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony z urzędu oraz niezbędnych wydatków w kwocie 213 zł, przedstawiając na dowód ich poniesienia bilety kolejowe na trasie K. – W. i z powrotem. Obwiniony złożył zaś wniosek o zwrot na jego rzecz kosztów dojazdu do Sądu Najwyższego.

Wyrokiem Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 27 kwietnia 2021 roku (sygn. akt II DK 38-21), uchylono w całości zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 24 lutego 2020 roku, sygn. akt WO – (...) oraz zmienione nim orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 2 kwietnia 2019 roku, sygn. akt D (...) i sprawę przekazano Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy podlegał uwzględnieniu. Zgodnie z art. 626 § 2 kpk, mającym zastosowanie również w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych na mocy art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy, a w zakresie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów także referendarz sądowy właściwego sądu. Za zasadny należy uznać pogląd wskazany w doktrynie: *„Chociaż brak ku temu wyraźnej podstawy prawnej, zasadne byłoby wprowadzenie praktyki, zgodnie z którą sąd, uchylając zaskarżony wyrok, orzekałby jednocześnie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym (por. postanowienie SN (7) z 20.10.2009 r., I KZP 1/09, OSNKW 2009/12, poz. 101, który stanął na stanowisku, iż w postępowaniu odwoławczym albo kasacyjnym, w wypadku gdy obrońca z urzędu złożył wniosek o zasądzenie wynagrodzenia w stawce wyższej niż minimalna za udział w tym postępowaniu, taki wniosek powinien rozpoznać sąd odwoławczy albo kasacyjny, chociażby wydał orzeczenie, które nie kończy postępowania w sprawie).”* (K. Eichstaedt, Komentarz aktualizowany do art. 626 Kodeksu postępowania karnego pkt 13 [w:] D. Świecki (red.), B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany LEX/el., 2021). W związku z tym Sąd Najwyższy uwzględnił wniosek i zasądził na rzecz obrońcy obwinionego z urzędu koszty

zastępstwa procesowego, na które składały się opłata oraz udokumentowane wydatki obrońcy. Sąd Najwyższy sumę kosztów ustalił w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 6 w w zw. z § 2 pkt 1 i 2 zw. z § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Zdaniem Sądu Najwyższego okoliczności sprawy przemawiały za przyznaniem obrońcy opłaty w stawce podstawowej 600 zł, która została powiększona o wartość podatku VAT. Nadto zasądzono na rzecz obrońcy uzasadnione i udokumentowane biletami kolejowymi wydatki w postaci zwrotu kosztów dojazdu do Sądu Najwyższego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że koszty te w związku z tym, że postępowanie toczyło się przed Sądem Najwyższym, zostały zasądzone na rzecz obrońcy tymczasowo od Skarbu Państwa w trybie określonym w art. 619 § 1 kpk. Rozliczenie tych kosztów winno znaleźć się w orzeczeniu sądu kończącym postępowanie w sprawie.

Wniosek obwinionego jako przedwczesny nie mógł zostać uwzględniony. Zważyć należy, że w sprawie wydano orzeczenie kasatoryjne, wobec czego sprawa nie zakończyła się. Rozstrzygnięcie co do rozliczenia kosztów zapaść powinno w orzeczeniu kończącym postępowanie. Na obecnym etapie postępowanie niemożliwym jest stwierdzenie, kto poniesie koszty procesu, a co za tym idzie, nie sposób jest uznać, że wydatki, o zwrot których wnosił obwiniony, w ogóle będą mu przysługiwały.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.